

פרצה המלחמה!

כעת, כשבחוץ דעכה האש, אך בתוכו, בתוכי נימי הנפש, שם מתחילה המלחמה...

בתפקיד חד וברור הטיל אותנו הבורא כאן, בעולמו שלו. והוא:
להפוך את מציאות העולם ל"עולם של אמונה". נקודה.

אבל איך? איך ממלאים תפקיד כה חשוב ויקר?

(100% הצלחה לעולם לא נביא, אין ביכולת האנושית להביא נתון זה, אך כעת נתמקד במה שאנחנו
כן יכולים למלאות)

ובכן, האדם, הבריה היא ש"מנהלת את כל העולם"... הינו בסה"כ צינור. חלול, נקי.
והבורא, שייצר את הצינור ההוא, בוחר להעביר דרכו מים. אוויר מים. הרבה מים. ובהגיע הזמן,
כשהוא מחליט כי **כעת הוא מעביר כאן מים – המים זורמים**, בלי שום בעיה.
והוא מעביר דרכו לא רק מים. פעם זה פחד; פעם זה שמחה; פעם זה כאב; פעם זה קנאה; פעם זה
שנאה, ובכל המעברים הללו, עלינו לקשר אותם ישירות לבורא ולשאול את עצמנו "מה זה? מי זה?"
אך הבעיה היחידה שנותרה פתוחה, היא איך מקשרים זאת אל הבורא?

*

לכן ניטול בשביל הענין את אחד המידות שהוא טבע בנו – **הפחד**.
כנראה שחלק לא מבוטל מאיתנו חיים בתוך טעות מסויימת.
כשהפחד מופיע, אנחנו מיד חושבים "אמונה! הבורא הוא זה ששלח את הפחד הזה! אמונה!"
לא. ממש לא.

הפחד עצמו – **הוא הבורא! הוא לא שלח לנו פחד**, הוא **בא אלינו בתוך פחד!**
והרי בשני כנפיים הוא מדבר עימנו. באהבה – וביראה.
וכשצף הפחד – הרי לנו סימן כי כעת ברצונו לדבר עימנו דרך ה'יראה'. אנחנו מקשרים את הפחד
לבורא.

ולמעשה, מה מדברים איתו? הוא הרי כעת בא אלינו, אז על מה נשוחח?

*

"אבא! תציל אותי מהפחד הזה! זה טורף את נשימתי ואת נשמת, אינני עומד בזה. הצילני!"
ואוֹ-אז, כשאנו מבינים שהבורא, הוא הוא הפחד, באותו רגע – נכנסים אנו לשמחה שפורצת גבולות!
יען לפני רגעים מועטים היינו שרויים בפחד נורא ומבהיל, בהיסטריה מטרפת, וכעת כשתפסנו את
עצמנו והשכלנו להבין מי הוא זה שנחבא בתוך הפחד – אנחנו רגועים. שלווים.
שמחים וצוהלים על הזכות הנדירה שנפלה בחלקנו!
אנחנו מבקשים ממנו "תציל אותנו מהפחד הזה, שנגלה שזה אתה!"

*

נו, נענה הבורא לתפילתנו, הוציאנו הבורא ממצר למרחב. שערי השמים נפתחו בפנינו.
אך, לא חולפות מספר שעות (ולפעמים גם דקות) ולפתע, אנחנו נכנסים למקום אחר. לפתע אנו
גדולים ומצליחים, לפתע אנו מוכשרים ומחוננים.
הלו, רגע. מי אתה? לפני מספר שעות איפה עמדת? כולך בכי ודמעות חמות על לחיך, ולפתע?...
ולדאבוננו, זו המציאות.

כי טבע העולם מעיד, כי עד לרגע בו ניקבר (גם כשתצא נשמתנו מאפיו – עדיין נחיה כך, עד לקבר!)
נחיה בגדלות ההיא שעולה ושוצפת את ליבנו.

כן, כן, וגם אם עבדנו על עצמנו, ונהפכנו לעויבדים, אמיתיים. נכנענו והרכנו ראש, נפלנו וקמנו – שום
דבר לא יועיל! לעולם לא נשנה את הטבע המוכח: **הגדלות משתלטת בנו!**

וכשהיא משתלטת? אבוי!

אנחנו לא נותנים לבורא להיכנס אלינו. אם אנחנו ממלאים את העולם שלנו בכוחות עצמנו, איך בדיוק יש מקום לעוד אחד? איך???

אנחנו לא מפנים לו גישה לנהל אותנו. ואח"כ עוד בוכים למה הוא הביא עלינו את הפחד...

*

עוד יותר. אומרים אנחנו בכל יום בתפילת 'עלינו לשבח' – 'אפס זולתו', אבל אנחנו לא חיים שאני אפס! אנחנו חיים בדיוק הפוך!

אז איך אנחנו מעיזים לשקר, ככה, במצח נחושה?...

רק שניה. מהי התוקפנות הזו? מי אמר לך שאיננו חיים ב'אפס זולתו'?

אהה. פשוט מאד. בוא ונצא רגע החוצה. כשחברך הקרוב יעיז שלא לנפנף לך לשלום...

אני רק רוצה לשמוע את מטר הקללות שיצאו מפיו...

כן! כי אנחנו לא חיים שאנחנו לא יותר מ"אפס זולתו".

אז מה עשה הקב"ה בשביל כך?

הוא בא, שולח לי צביטה קטנה וצורבת (כל אחד בשלו, לא משנה) ונשמתי פורחת ממני... איני עומד בזה! (ניסיונות העבר מעידים שהפחד, כשהוא תוקף את האדם, הוא לא משאיר ממנו כלום! כלום! חוץ מהפחד עצמו...)

וכל זאת במקום לפקוח עיניים ולראות מי הוא זה שטמון כאן בתוך הצביטה ההיא, שלעננינו היא 'פחד'.

ומהי התועלת?

הוא מפנה אצלנו מקום.

*

נו, אז כעת כשברוך ה' ראינו ניסים גלויים במהלך השבועיים (סליחה, 12 ימים) האחרונים, וכעת אנחנו יוצאים מהם בסיעתא דשמיא בשמחה ובשלווה.

כעת, כעת מתחילה המלחמה!

המלחמה ההיא, שלא לאבד לרגע את החיבור עם הרבש"ע! לא להיכנס לגדלות הנוראה, היא זו שפורצת ממש כעת בתוכנו.

אל לנו לשכוח לרגע מיהו בעל המלחמות ומיהו עושה השלום.

רק הוא!

ואנחנו? אפס זולתו...

מ.מ.